

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoPr/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317216487
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317216487.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: D. Z., T.. X.XX.XXXX, H. D. XX, H., zastúpený: Advokátska kancelária Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., IČO: 36 857 548, so sídlom Nám. SNP 3, Trnava, proti žalovaným: X/ F. J., Z..G., V.: XX XXX XXX, G. G. Č. X, H., X/ F. S., Z..G., V.: XX XXX XXX, G. G. Č. X, H., o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 13.6.2018, č.k. 60Cpr/9/2017-205, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba voči žalovanému 2/ zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 2/ p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému 2/ sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 1/ zastavil (I.), žalobu voči žalovanému 2/ zamietol (II.), žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (III.) a žalovanému 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (IV).

2/ Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vzal pred prvým pojednávaním žalobu voči žalovanému 1/ späť, súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 1/ zastavil (§ 145 ods. 1, § 146 ods. 1,2 C.s.p.).

3/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, žalobca bol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 21.12.1983 zamestnancom žalovaného 1/. S účinnosťou od 1.1.2014 došlo v zmysle § 27 a nasl. Zák. práce k prechodu práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu žalobcu na žalovaného 2/, v dôsledku čoho žalovaný 2/ vykonával všetky práva a povinnosti zamestnávateľa voči žalobcovi. Žalovaný 1/ tak v čase skončenia pracovného pomeru výpoveďou nebol zamestnávateľom žalobcu. Žalovaný 2/ doručoval výpoveď žalobcovi na pracovisku dňa 21.4.2017, ktorý ju v rovnaký deň odmietol prevziať, v dôsledku čoho nastali účinky doručenia výpovede dňa 21.4.2017 (ust. § 38 ods. 4 Zák. práce). Výpoveď žalovaného 2/ bola následne doručovaná žalobcovi do vlastných rúk, a túto prevzal dňa 26.4.2017. Takéto doručenie výpovede však súd prvej inštancie považoval za nadbytočné. Výpovedná doba podľa ust. § 62 ods. 1, 4,7 Zák. práce začala žalobcovi plynúť dňa 1.5.2017 a dvojmesačná výpovedná doba uplynula dňa 30.6.2017, kedy sa pracovný pomer žalobcu so žalovaným 2/ skončil. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca doručil žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou dňa 28.8.2017 faxovým podaním, ktoré doplnil v listinnej podobe dňa 31.8.2017, avšak len voči žalovanému 1/, vo vzťahu ku ktorému následne žalobu vzal späť. Vstup žalovaného 2/ do konania žalobca navrhol až podaním doručeným dňa 27.10.2017. Následne súd prvej inštancie skúmal včasnosť podania žaloby podľa ust. § 77 Zák. práce a dospel k záveru, že žalobca podal voči žalovanému 2/ ako pasívne vecne legitímovanému subjektu (zamestnávateľovi) žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného

pomeru dňa 27.10.2017, teda po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty (§ 77 Zák. práce). Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že z dikcie ust. § 77 Zák. práce vyplýva, že prekluzívna dvojmesačná lehota je zachovaná, pokiaľ žalobca uplatní právo na súde v danej lehote bez ohľadu na správne označenie zamestnávateľa argumentujúc tým, že po pripustení vstupu žalovaného 2/ do konania vzniklo na strane žalovaných samostatné procesné spoločenstvo, kedy každý zo žalovaných koná sám za seba a súd posudzuje vec vo vzťahu ku každému z nich osobitne. Keďže pre zmeškanie prekluzívnej lehoty nebolo možné pokračovať ďalej, súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

4/ O trovách konania v zastavenej časti voči žalovanému 1/ súd prvej inštancie rozhodol podľa § 256 ods. 1 C.s.p. s prihliadnutím na čl. 4 ods. 2 C.s.p. Nakoľko žalovanému 1/ trovy prvoinštančného konania nevznikli, ich náhradu mu nepriznal. O trovách konania voči žalovanému 2/ rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že mu ako plne procesne úspešnému priznal voči žalobcovi (neúspešnej strane) nárok na ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

5/ Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a napadol ním jeho II. a IV. výrok. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutia. Dôvodil, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil ak prijal záver, že nárok uplatnil po uplynutí prekluzívnej lehoty; nesprávne vyložil ust. § 77 Zák. práce tým, že stotožnil okamih nastania účinkov žaloby voči žalovanému 2/ s uplatnením práva na súde; súd prvej inštancie dospel vo veci k nesprávnym skutkovým zisteniam keď vyhodnotil, že neuplatnil svoj nárok na súde od počiatku voči žalovanému 2/, nakoľko z obsahu žaloby, vrátane žalobného petítu je zrejmé, že žaloba od počiatku smerovala voči žalovanému 2/ a teda že išlo len o označenie nesprávneho subjektu, ktorý bol inak nespochybniteľný; súd prvej inštancie tým, že žalobu zamietol bez tohto, aby vec meritórne prejednal, odňal možnosť konať pred súdom a z dôvodu formalistického prístupu bez zohľadnenia okolností hodných osobitného zreteľa, t. j. potrebu ochrany slabšieho subjektu (zamestnanca), bez zohľadnenia skutočnosti, že žalobca bol aj zamestnancom žalovaného 1/, za situácie keď došlo k prechodu práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu na žalovaného 2/, prehliadol ľahkú zameniteľnosť žalovaného 1/ so žalovaným 2/, jeho zlý úmysel a pasivitu, čím bolo porušené aj jeho právo na spravodlivý proces.

6/ Pokiaľ ide o konkrétne dôvody odvolania, žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba nebola podaná včas s poukazom na § 77 Zák. práce. Má za to, že z pohľadu preklúzie v pracovnom práve je potrebné zaoberať sa zákonnými podmienkami, ktoré musia byť splnené, pokiaľ žalobca chce zabrániť uplynutiu prekluzívnej lehoty v zmysle § 77 Zák. práce. Zákon v ust. § 77 predpokladá, aby žalobca splnil dve základné podmienky, t. j. neplatnosť skončenia pracovného pomeru uplatnil na súde a súčasne toto právo uplatnil v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Splnením oboch podmienok súčasne dôjde k riadnemu a včasnému uplatneniu nároku z pohľadu dodržania prekluzívnej lehoty. Zákonník práce v rámci tohto ustanovenia nekladie iné podmienky na žalobcu, či už vo vzťahu k formálnym náležitostiam žaloby, vrátane riadneho označenia účastníkov konania na strane žalovaného. Nie je relevantné, aby súd v rámci naplnenia prekluzívnej lehoty vyhodnocoval, či žalobca správne označil subjekt na strane žalovaného; súd pri vyhodnocovaní dodržania prekluzívnej lehoty nevyhodnocuje pasívnu vecnú legitímácie účastníka, ktorého žalobca označil. Nie je teda potrebné na účel § 77 Zák. práce, aby žaloba nevyhnutne smerovala voči pasívne vecne legitimovanému subjektu. Žalobca má za to, že podaním žaloby (uplatnením nároku na súde) dňa 28.8.2017 včas využil a uplatnil svoj nárok. Žalobca v odvolaní akcentoval svoj názor, že z pohľadu posudzovania preklúzie je úplne bez významu a irelevantné, kedy nastanú účinky podania voči žalovanému alebo kedy sa žalovaný dozvie o podaní žaloby (uplatnení nároku na súde). Žalobca ďalej dôvodil tým, žalovaný 2/ nepochybné mal vedomosť o tom, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní, pretože preukázateľne zaslal k ich rukám oznámenie o tom, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaný 2/ sa teda snaží navodiť dojem, že o ničom nevedel z dôvodu, že žalobca uviedol do hlavičky oznámenia ako adresáta žalovaného 1/ (predošlého zamestnávateľa). Žalovaný 2/ svojou pasivitou, neochotou komunikovať a utajovaním sa prispel k tomu, že bol nútený podať žalobu a tiež k tomu, že ju podal voči nesprávne subjektu, z ktorého dôvodu by mu nemala byť poskytnutá právna ochrana. Navyiac, z obsahu žaloby je zrejmé, že táto smeroval od počiatku voči žalovanému 2/ a nie voči žalovanému 1/ a od počiatku šlo vo vzťahu k žalovanému len o nesprávne označenie inak nesporného účastníka

konania. Žalobca ďalej argumentoval tým, že žalovaný 1/ bol veľmi ľahko zameniteľný so žalovaným 2/, nakoľko aj žalovaný 1/ bol zamestnávateľom žalobcu až do 31.12.2013, kedy počnúc 1.1.2014 došlo k prechodu práv a povinností z pracovno-právneho vzťahu so žalobcom na žalovaného 2/, ale aj z pohľadu samotného znenia subjektu (F. J., Z.G../. F. S., Z.G..) a zhodného sídla. Prechod práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu zo žalovaného 1/ na žalovaného 2/ s účinnosťou od 1.1.2014 nemôže byť na ujmu práv zamestnanca (žalobcu).

7/ Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a navrhuje ho potvrdiť. K odvolacej argumentácii žalobcu uviedol, že v predmetnom konaní nestačí, aby žalobca v prekluzívnej lehote podal žalobu na súd, ale žaloba musí byť v rámci prekluzívnej lehoty podaná aj voči správne pasívne vecne legitimovanému subjektu. Uplatneniu práva voči nesprávnej (pasívne vecne nelegitimovanej osobe) nemožno priznať účinky pozastavenia plynutia prekluzívnej lehoty, nakoľko takýto postup by sa priečil základnému účelu právneho inštitútu preklúzie. Interpretácia žalobcu, podľa ktorej na zachovanie prekluzívnej lehoty stačí, aby bola žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podaná na súde bez ohľadu na to, voči akému subjektu, vychádza zo striktného gramatického výkladu ust. § 77 Zákonníka práce a vedie logicky k nezmyselným záverom. Pri použití argumentácie žalobcu by mohlo dôjsť k tomu, že zamestnanec v rámci prekluzívnej lehoty podá žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru voči pasívne vecne nelegitimovanému subjektu a pripustenie vecne legitimovaného subjektu do konania navrhne aj s odstupom niekoľkých rokov, keď pasívne vecne legitimovaný subjekt odôvodnene už neočakáva možnosť súdnej vynútiteľnosti. V predmetnej veci bola dňa 28.8.2017 podaná žaloba len voči žalovanému 1/. Žalobca navrhol pripustenie vstupu žalovaného 2/ do konania až podaním doručeným súdu 27.10.2017, pričom až tento deň možno považovať za dátum uplatnenia si nároku voči žalovanému 2/, a teda účinky žaloby voči žalovanému 2/ nastali až týmto dňom, po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej lehoty (lehotá uplynula dňa 30.8.2017), na čo musel prvoinštančný súd ex offio prihliadať a žalobu voči žalovanému 2/ zamietnuť. K odvolacej argumentácii žalobcu, že žaloba od počiatku smerovala voči žalovanému 2/ uviedol, že žaloba podaná žalobcom dňa 28.8.2017 smerovala len voči žalovanému 1/, ktorý bol na žalobe identifikovaný obchodným menom, adresou sídla, identifikačným sídlom a údajmi o zápise v obchodnom registre tak, že ho nebolo možné zameniť s inou osobou. Je preto nesporné, že žalobca podal žalobu len voči žalovanému 1/ a súd v súlade s dispozičnou zásadou nemôže nahrádzať ani dotvárať vôľu žalobcu. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 9/2012, v návrhu bol ako žalovaný uvedený organizačný útvar osoby, ktorý ako taký nemal právnu subjektivitu, jednalo sa teda o vadu návrhu, ktorú bolo možné odstrániť doplnením návrhu a nešlo o pristúpenie nového účastníka do konania. Názory uvedené v tomto rozhodnutí preto nemožno vo vzťahu k predmetnému prípadu aplikovať. K namietanej zameniteľnosti subjektov a k prechodu práv a povinností medzi žalovanými uviedol, že výpoveď daná žalobcovi bola vytlačená na hlavičkovom papieri so zreteľným logom žalovaného 2/. Taktiež informácia o prechode práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu s účinnosťou od 1.1.2014 bola žalobcovi oznámená na hlavičkovom papieri s logom a identifikačnými údajmi žalovaného 2/ a žalobca následne uzatváral so žalovaným 2/ dohodu o zmene pracovných podmienok obsahujúcu zreteľné označenie žalovaného 2/ (ide o listiny, ktoré boli predložené ako dôkazy v rámci prvostupňového konania). Vzhľadom na uvedené preto neobstojí tvrdenie žalobcu o ľahkej zameniteľnosti oboch žalovaných. Písomnosť označená ako „Oznámenie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru - výzva zamestnancovi na ďalšie zamestnávanie zamestnávateľom“ zo dňa 22.6.2017 bola adresovaná spoločnosti F.Á. J., Z.G., teda žalovanému 1/. Žalovaný 2/ preto trvá na svojich vyjadreniach, že mu nebolo doručené oznámenie žalobcu v zmysle § 79 ods. 1 Zák. práce. Žalovaný 2/ záverom poukázal na skutočnosť, že žalobca bol v konaní od počiatku zastúpený advokátom, ktorý bol povinný konať s odbornou starostlivosťou, a preto ani ním tvrdená prípadná pasivita žalovaného 2/ nemohla negatívne ovplyvniť práva žalobcu.

8/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať, ani doplniť dokazovanie, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožňuje s nosnými dôvodmi odvolaním napadnutej časti rozsudku súdu prvej inštancie a konštatuje správnosť týchto dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Odvolacia argumentácia žalobcu nebola spôsobilá spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktoré ho viedli k prijatiu záveru o prekludovaní práva žalobcu domáhať sa voči žalovanému 2/ ako svojmu zamestnávateľovi určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru zo dňa 21.4.2017.

9/ K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že v prípade konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru ide o spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom (viď aj Základné zásady Zák. práce čl. 9 veta prvá, § 14 Zák. práce). Je potom nepochybné, že zamestnanec domáhajúci sa určenia neplatnosti výpovede musí predmetnú žalobu smerovať voči svojmu zamestnávateľovi, pričom tento nárok musí na súde uplatniť v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť (§ 77 Zák. práce). Vo vzťahu k žalovanému 2/ ako pasívne vecne legitimovanému subjektu (zamestnávateľ žalobcu) však bola žaloba podaná až po márnom uplynutí tejto prekluzívnej lehoty, a teda voči nemu nebola podaná včas. Pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným 2/ skončil podľa jednostranného zrušovacieho prejavu žalovaného 2/, aj keby tento prejav bol neplatným. Po uplynutí prekluzívnej lehoty totiž súd prejednávajúci tento spor nie je oprávnený platnosť rozviazania pracovného pomeru skúmať (R 40/1969).

10/ Odvolací súd je tiež názoru, že žalobca mal k dispozícii všetky relevantné listiny, z ktorých bolo jednoznačné, kto je jeho zamestnávateľom, konkrétne Oznámenie o prechode práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov v zmysle §§ 27-31 Zákonníka práce zo dňa 18.11.2013, ktoré žalobca prevzal dňa 27.11.2013 - čl. I. 57, Dohoda o zmene pracovných podmienok zo dňa 30.4.2015, 11.5.2015, 31.12.2015, 29.4.2016 (čl. I. 58- 61). Rovnako tak z listiny označenej ako „Výpoveď z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny zo dňa 21.4.2017 (čl. I. 62) je úplne zrejme označenie zamestnávateľa, ktorý tento právny úkon zrealizoval (F. S., Z..G., Č. X, XXX XX H., V.: XX XXX XXX). Preto žalobca nemôže s úspechom namietat formalistický prístup súdu prvej inštancie bez zohľadnenia okolností hodných osobitného zreteľa, pretože takého v konaní nevzišli najavo. Pokiaľ teda žalobca prostredníctvom právneho zástupcu oznámil skutočnosť, že trvá na ďalšom zamestnávaní a výpoveď z pracovného pomeru považuje za neplatnú a predmetné oznámenie adresoval F. J., Z..G., Č. X, XXX XX H. (č. I. 7), následne voči tejto spoločnosti podal dňa 31.8.2017 žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, nemôže úspešne namietat, že z obsahu žaloby je zrejme, že od počiatku smerovala voči žalovanému 2/ (F. S., Z..G., Č. X, XXX XX H., V.: XX XXX XXX). Procesný návrh na pristúpenie tohto subjektu podľa § 79 C.s.p. podal na súd prvej inštancie až dňa 27.10.2017 (dôvodiac potrebou odstrániť eventuálny nedostatok vecnej legitímácie žalovaného 1/ v konaní - viď čl. I. 31). Záverom je potrebné dodať, že žalobca je od počiatku v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, preto nemôže s úspechom tvrdiť, že je slabšou stranou v spore, ktorá bola zo strany žalovaných uvedená do omylu.

11/ Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 2/ ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

12 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Keďže plne procesne úspešnému žalovanému 2/ trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu nárok na ich náhradu nepriznal.

13/ Výrok rozsudku súdu prvej inštancie ktorým bolo konanie voči žalovanému 1/ zastavené (I. výrok) a výrok o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 1/ (III. výrok) nadobudli právoplatnosť, nakoľko sa strany sporu vzdali práva podať odvolanie voči týmto výrokom.

14/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).